

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΟΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Τὰ δύσκολα παιδικὰ χρόνια τοῦ νικητοῦ τοῦ Ζάγκρεμπ.-Πῶς ἐξελίχθη ἀθλητὴς

Κυριακίδης. Τὸ ὄνομα αὐτὸ προφέρεται τὴ στιγμή αὐτὴ στὰ χεῖλη χιλιάδων Ἑλλήνων, στὴ συνείδησι τῶν ὁποίων ὁ νικητὴς τοῦ Ζάγκρεμπ ἔλαβε τὴν μορφήν ἀληθινοῦ ἥρωος. Ποιὸς ὅμως εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ συνεκίνησε μὲ τὴν νίκην του εἰς τὸν Μαροθώνιον τὸ Πανελλήνιον ὀλόκληρον ; Πῶς ἀνεδείχθη. πῶς ἐνίκησεν: Ἡ «Πατρίς» φρονεῖ ὅτι ἐξιστοροῦσα τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου μας θριαμβευτοῦ τοῦ Ζάγκρεμπ—ὅπως τὴν ἀφηγήθη ὁ ἴδιος — προσφέρει ἓνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα ἀθλητικὰ ἀναγνώσματα ποὺ ἐγράφησαν μέχρι τώρα.

Ἡ ἥρωϊκὴ ζωὴ ἐνὸς ἀθλητοῦ

— Γεννήθηκα τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1910 εἰς τὸ Στὰ Ντὸς τῆς ἐπαρχίας Πάφου—ἄρχισε νὰ μᾶς λέγη

Στέλιος Κυριακίδης
ὁ μαραθωνοδρόμος νικητὴς τοῦ
Ζάγκρεμπ.

ὁ Στέλιος Κυριακίδης. Εἶνε μιὰ ὄρεινὴ ἐπαρχία τῆς Κύπρου. Ὁ πατέρας μου, Γιάννης Κυριακίδης εἶνε σήμερα 75 ἐτῶν, ψηλός, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, σωστός λε-

βέντης. Ἡ μητέρα μου—τὸ πατρικόν της ὄνομα εἶνε Ἑλένη Ἡλία—εἶνε κι' αὐτὴ γερὴ κράσις... Εἶμαι ὁ μικρότερος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά μας. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου Χρυσόστομος, 36 ἐτῶν, μαζί μὲ τὸν δευτερότοκο Δημήτρη, βρίσκονται τώρα στὴ Μεσσηνί, ἐνῶ ὁ τρίτος Ἡλίας καὶ ἡ παντρεμένη ἀδελφή μου—Χάρις Θεᾶ—στὴν Κύπρον. Ὁ πατέρας μου εἶνε γεωργός. Ἔχομε κτήματα κάτω καὶ ζοῦμε. Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἀδέλφια μου, μόνον ἐγὼ γεννήθηκα μικρόσωμος.

— Πῶς πέρασες τὰ παιδικὰ σου χρόνια;

— Ἔβγαλα σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς Πάφου. Εἶχαμε τότε 6 τάξεις. Ὁ πατέρας μου νόμιζε ὅτι τὰ γράμματα αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ γιὰ μένα καὶ σταμάτησα τὸ σχολεῖο.

— Κατόπιν;

— Μόλις ἔβγαλα λοιπὸν τὸ σχολαρχεῖο, ἔφυγα μόνος ἀπὸ τὸ χωριό μου γιὰ «τύχη». Οἱ γονεῖς μου μὲ ἔστειλαν σὲ κάποιον συγγενή μας ψωμᾶς τῆς Λεμεσοῦ, νὰ δοῦν λέψω καὶ νὰ μῶ σὲ σειρά. Ἐννέα μουν δεκατεσσάρων ἐτῶν τότε... Κάθησα στοῦ ψωμᾶ τρία χρόνια. Δούλευα σὰν σκυλί, χωρὶς καὶ νὰ βγάζω ὅσα ἔπρεπε. Κέρδιζα τὸ χρόνο 3 λίρες, δηλαδὴ 1500 δραχμῆς. Ἀπὸ αὐτὰ δὲ ὅσα μοῦ περισσεύανε ἔστειλλα καὶ στοὺς δικούς μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δουλειὰ ἦταν πολλὴ καὶ τὰ λεφτὰ λίγα, ἀπεφάσισα νὰ φύγω... Καὶ πῆγα σερβιτόρος σὲ κάποιον ξενοδοχεῖο τῆς Λεμεσοῦ, ὅπου καὶ ἔμεινα 10 μῆνες.

— Τί ἔκανες ἐκεῖ;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΟΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΥ ΣΤΥΛ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

(Συνέχεια εκ τής 1ης σελίδος)

— Έσέρβιρα, πολλές δὲ φορές ἔπλενα καὶ πιάτα. Δὲν ἤμουν εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ ἔφυγα κ' ἀπὸ κεῖ κ' ἀνέλαβα ἐργασία στὸ ἐμπορικὸ Κοντοπούλου. Κάθησα τρία χρόνια. Ἦμουν ἀπρητίης καὶ μικροῦπάλληλος. Καὶ ἐδῶ ὁμως δὲν στάθηκα τυχερός... Δούλευα περισσότερο ἀκόμη, λεφτὰ τὰ ἴδια, καὶ μαζί μ' ὄλα καί... κοροϊδία. Ἀλλὰ ἐμένα δὲν μ' ἔνοιαζε... Δούλευα... Κάποτε ὁμως αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ κουρασμένον...

— Καί;

— Ἀπεφάσισα πάλι ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα! Ἐφυγα καὶ πῆγα στὸ γιατρὸ Τσέβερον. Ἦταν Ἀγγλος. Ἀνέλαβα ὑπηρεσία ὡς σερβιτόρος, μαζί μὲ ἕναν ἄλλον ὑπρητίη.

— Ἦσουν εὐχαριστημένος;

— Πολύ. Ὁ γιατρὸς μ' ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐργαζόμενα μὲ εὐχαρίστησι καὶ προθυμία. Κάθησα δυὸ χρόνια μαζί του. Ὅσα μοῦ περισσεύανε ἀπὸ τὶς οἰκονομίες, τὰ ἔστελνα στὸν πατέρα μου. Ἦμουν ὁμως εὐχαριστημένος.»

ΟΠΟΥ Ο ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΜΥΕΙΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΝ

Καὶ ὁ συμπαθὴς Μαραθωνοδρόμος συνεχίζει:

— Ὁ γιατρός, ξέχασα νὰ σὰς πῶ πὼς ἦτανε καὶ ἀθλητής. Ἐλάθε μάλιστα μέρος στοὺς Πανελλαδικοὺς ἀγῶνας τοῦ 1927. Σωστός σπόρτσμαν... Μοῦ ἄρεσε νὰ τὸν ἀκούω νὰ μιλάη γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ. Πολλὲς φορές μάλιστα τὸν ρωτοῦσα διάφορα πράγματα πὸ δὲν καταλάβαινα. Μ' ἀγαποῦσε πολὺ... Φαντασθῆτε ὅτι ἂν μάθῃ τώρα πὼς νίκησα στὸν Μαραθῶνιο τοῦ Ζάγκρεμπ, θὰ πετάη ἀπὸ τὴ χαρὰ του... Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀγγλία, γιὰ κάτι ὑποθέσεις του. Δὲν ξέρετε πόσο λυπήθηκα πὸ ὅτ τὸν ἀφίνα. Μὲ ἐνεπιστεύθη σ' ἕνα φίλο του, τὸν νομάρχῃ Μπράουν, ὅπου καὶ κάθησα πέντε μῆνες.

— Τί ἔκανες;

— Περῖπου τὰ ἴδια. Δηλαδὴ σερβιτόρος καὶ μάγερας.

— Τί ἡλικία εἶχες τότε;

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, 20 χρόνων περίπου..

— Οἱ γονεῖς σου σοῦ γράφανε;

— Ποῦ καὶ ποῦ. Ἄλλως τε ἐγὼ τοὺς ἔστελλα τακτικὰ λεφτὰ. Κοιμώμουν, ἔτρωγα, μὲ ντύνανε καὶ μοῦ περισσεύανε ἀπὸ τὸ μισθὸ μου.

— Ὡστε κάθησες πολὺ στὸν νομάρχῃ;

— Ὁχι. Ἐφυγα καὶ πῆγα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Λεμεσοῦ, ὅπου καὶ ὑπηρετήσα τρεῖς καλοκαιρινούς μῆνες ὡς σερβιτόρος. Ἀπὸ κεῖ ἀρχίσει ἡ ἀθλητικὴ μου σταδιοδρομία.

Στοὺς πρώτους μῆνες δὲν εὕρισκα καιρὸ νὰ γυμνασθῶ. Κότταξα τὴ δουλειά μου. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα ὅτι εἶχα «ἀντοχή», δὲν μ' ἀφίνε ἡσυχο... Ἦθελα νὰ γυμνάζωμαι. Ἀλλὰ πὼς, ἀφοῦ δὲν εἶχα καιρὸ; Ὅπωςδὴποτε τὰ κατάφερα ὥστε ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1933 νὰ ἀρχίσω νὰ γυμνάζωμαι.

— Πὼς;

ΠΡΟΠΟΝΗΣΙΣ ΣΤΑΣ 11 ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ !

— Ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὴν ἡμέρα καιρὸ, γυμναζόμουν τὸ βράδυ, στὶς 11 τὴν νύκτα, στὸν δημόσιο δρόμο τῆς Λεμεσοῦ. Πῆγαίνα ἀπὸ τὴν Λεμεσοῦ ὡς τὸν ποταμὸ τῆς Γερμάσσογας, ὀλομόναχος. Φοροῦσα κάτι λαστιχένια παπούτσια πὸ μοῦ χάρισε ἡ «κυρία» μου καὶ μοῦ τάκανε δῶρο γιὰ νὰ γυμνάζωμαι! Ἦμουν ντυμένος ὅπως γιὰ τὴ δουλειά. Μόνο ἔδραγα τὸ σακκάκι μου.

— Ἐγυμνάζεσο τακτικὰ;

— Κοντὰ ἕνα μῆνα. Ἐτοί γιὰ γούστο. Νόμιζα ὅτι θὰ μὲ ὠφελοῦσε ἡ προπόνησις αὐτή.

— Ὡστε δὲν πῆγαίνας γιὰ ἀθλητής;

— Ὁχι. Οὔτε μοῦ μῆκε ἡ ἰδέα αὐτὴ τότε.

— Ἀπὸ πότε ἀπεφάσισες νὰ γίνῃς ἀθλητής;

— Μιὰ μέρα, διαβάζοντας τυχαῖα τὴν ἐφημερίδα, εἶδα ὅτι ὁ Γυμναστικὸς Σύλλογος Ὀλυμπίων προκηρύσσει τοὺς 22ους Παγκυπρίους ἀγῶνας. Μοῦ ἤλθε ἡ ἐπιθυμία νὰ πάω καὶ γὼ νὰ τρέξω. Ἐπρεπε ὁμως νὰ ζητήσω πληροφορίας. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ πάω στὸ γυμναστήριον τοῦ Γ. Σ. Ο. Πῆγα τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα. Βρῆκα τὸν ἐπιστάτη καὶ τὸν ρώτησα ἂν ἐπιτρέπεται νὰ τρέξω κ' ἐγὼ στοὺς ἀγῶνας...

— Τί σοῦ εἶπε;

«ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ, ΑΛΛΑ ΘΑ ΓΙΝΩ ΑΘΛΗΤΗΣ»!!

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Κυριακίδης μὰς ἀφηγεῖται τὴν ἀκριβῆ στιχομυθίαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐπιστάτου, τὸν ὁποῖον καὶ παραθέτομεν ὡς ἔχει:

Ἐπιστάτης: Πὼς λέγεσαι καὶ τί κάνεις;

Κυριακίδης: Στέλιος Κυριακίδης. Δουλεύω στοῦ κ. Γκρήν καὶ θέλω νὰ γυμνασθῶ γιὰ τοὺς ἀγῶνες.

Ἐπιστάτης (μὲ εἰρωνικὸ ὄψος): Κι' ἀπὸ πότε ἔγινες ἀθλητής;

Κυριακίδης: Δὲν εἶμαι, ἀλλὰ θὰ γίνω.

Ἐπιστάτης: Νάρθῃς νὰ τρέξης γιὰ νὰ σὲ δοῦμε...

ΑΥΡΙΟΝ: Ὁ Κυριακίδης τρέχει γιὰ πρώτη φορὰ σὲ γυμναστήριον.— Πὼς ἐνίκησε καὶ προεκρίθη διὰ τοὺς Παγκυπρίους.— Καὶ ἕνα ἀτύχημά του.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΗΣ

— Δηλαδὴ;

— Ἐκεῖ μοῦ μῆκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ ἰδέα νὰ ἀνακατευθῶ μὲ τὰ ἀθλητικά.

— Πὼς;

— Ὁ διευθυντής μου μὲ ἔστελλε κάθε μέρα νὰ ψωνίζω ἀπὸ ἕνα μαγαζὶ, πὸ ἀπέιχε 5 χιλιάμετρα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ γυρίζω γρήγορα, ἀναγκαζόμουν νὰ πηγαίνω ἐργάματα τρέχοντας, χωρὶς νὰ κουράζωμαι. Κατάλαβα ὅτι εἶχα «ἀντοχή». Αὐτὸ γινότανε σχεδὸν καθημερινῶς. Μέχοι τὸν Ὀκτώβριον. Τότε ἔλλαξα πάλι ἀφεντικό... Προσελήφθη ὡς ὑπρητίης στὸ σπίτι τοῦ κ. Γκρήν, προέδρου τοῦ Δικαστηρίου. Ἦτανε τότε Ὀκτώβριος τοῦ 1932.

(Παλις) 10 λεπτά.

1934

Βεβέρ

Ἡ ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΟΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣΙΝΟΥ: Ὁ Κυριακίδης διηγείται τὰ πρῶτα βήματα τῆς ζωῆς του. Σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν ἀφίνει τὸ χωριό του—Στὰ Ντές τῆς Γάφου—καὶ πηγαίνει στὴ Λεμησό. Ὑπηρετεῖ σὲ διάφορα καταστήματα καὶ σπίτια ὡς φουρνάρης, σερβιτόρος, ὑπηρέτης, μάγειρος. Στὰ 1932 εἶχε τὴν ιδέα νὰ ἐπιδοθῆ στὸν ἀθλητισμό. Προπονεῖται τὴν νύκτα στὸν δημόσιο δρόμο. Ὅταν προεκηρύχθησαν Παγκύπριοι ἀγῶνες ὁ Κυριακίδης θέλησε νὰ συμμετάσχη εἰς αὐτούς. Πῆγε στὸ γυμναστήριον τοῦ Γ. Σ. Ο. νὰ ζητήσῃ τὶς σχετικὰς πληροφορίες).

2^{ON}

Καὶ ὁ Κυριακίδης συνεχίζει:

—Πῆγα πράγματι τὴν ἄλλη μέρα στὸ γυμναστήριον. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού πατοῦσα σὲ γυμναστήριον. Δὲν βρῆκα κανένα. Γιὰ νὰ μὴ πάῃ χαμένος ὁ κόπος μου ἔτρεξα μόνος μου 30 στροφές, δηλαδή περίπου 9000 μέτρα. Εἶδα ὅτι ἄνθεξα καὶ ὅτι στὸ τέλος ἤμουν αἰσθητῶς κουρασμένος. Αὐτὸ μὲ ἱκανοποίησε. Τὴν ἐπομένη ξαναπῆγα γιὰ νὰ συναντήσω τὸν ἐπιστάτη Χρήστο Ταββά, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ. Τὸν βρῆκα. Μὲ ἔβαλε νὰ τρέξω 16 στροφές. Τὶς ἔτρεξα πολὺ καλά. Στὸ τέλος μοῦ εἶπε: «Εἶσαι καλὸς. Κύτταξε ὅμως ὅταν τρέχῃς νὰ μὴ πατᾶς ὅλο τὸ πέλμα. Ἄν διορθώσῃς τὸ βάδισμά σου κάτι θὰ κάνῃς. Θὰ τὸ πῶ αὔριο στὸν Ἀγγελίνη (ἦταν ὁ προπονητὴς τοῦ γυμναστικοῦ συλλόγου τῶν Ὀλυμπίων). Ξαναπέρασε αὔριο».

» Ὅταν πῆγα, τὴν τρίτη φορά, εἶδα τὸν Ἀγγελίνη. Μὲ κύτταξε, κάτι εἶπε κρυφὰ μὲ τὸν ἐπιστάτη καὶ ἄρχισε νὰ μὲ προπονῇ, δίνοντάς μου διάφορες ὁδηγίες. Ἐπέμεινε ἰδιαίτερος στὸ βάδισμά μου, συστήνοντάς νὰ πατῶ μὲ τὴ μύτη καὶ ὄχι μὲ ὀλόκληρο τὸ πέλμα. Σύντομα κατάφερα νὰ ὑπερπηδήσω τὸ ἐλάττωμά μου αὐτό. Αἱ προπονήσεις μου γιὰ τοὺς Παγκυπρίους ἀρχισαν κάπως ἀργά, ἕνα μόνον μῆνα πρὸ τῆς τελέσεως των. Ἐν τούτοις ὁ προπονητὴς μὲ Ἀγγελίνη ἦταν αἰσιόδο-

ξος γιὰ μένα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι μπορούσα στὰ 10.000 μέτρα νὰ νικήσω, ἐνῶ στὰ 5000 μέτρα ὑπῆρχε ἕνας ἄλλος «καλὸς» πού ἦταν δύσκολο νὰ τὸν περάσω. Δὲν ἀπεθαρρύνθηκα ἀπὸ τὴν δήλωσι τοῦ προπονητοῦ μου. Ἄρχισα νὰ προπονοῦμαι μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δρομεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Ραουῆζο καὶ τὸν Κίνα.

ὍΠΟΥ Ο ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΕΤΑΙ

» Ὅλος ὅμως ἀπροόπτως—συνεχίζει ὁ Κυριακίδης—κτύπησα στὸ πόδι μου 15 μέρες πρὸ τῶν Παγκυπρίων ἀγῶνων. Μία μέρα σπίτι, ἐκεῖ πού ἔκοβα ξύλα, κτύπησα μὲ τὴν ἀξίνη στὸ ἀριστερό μου πόδι. Δὲν φαντάζεσθε τὴν στενοχώρια μου. Τὸ κτύπημα ἦταν κάπως σοβαρό, ὥστε ἀναγκάσθηκα νὰ πάω νὰ συμβουλευθῶ τὸ παλιό μου τὸ «ἀφεντικό», τὸν κ. Τσέβερστον. Μοῦ εἶπε νὰ σταματήσω τὶς προπονήσεις καὶ τὸν ἀθλητισμό. Τὶ νὰ κάνω; Μὲ μεγάλη μου λύπη «σταμάτησα» καὶ ἔτσι, ὅταν τὴν Κυριακὴ γινόντουσαν οἱ προκριματικοὶ τῶν Παγκυπρίων, ἐγὼ δὲν ἔλαβα μέρος.

Ὁ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΚΑΙ ΝΙΚΑ ΤΟΝ... ΝΙΚΗΤΗ

» Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ τραύματός μου, αἰσθανόμενον πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ εἶχα τὴν δύναμι νὰ πῶ στὸν προπονητὴ Ἀγγελίνη: «Μετὰ τρεῖς μέρες πού θὰ εἶμαι καλὰ, νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ τρέξω μὲ τὸν νικητὴ τῶν προκριματικῶν». «Νὰ δοῦμε ἂν μπορῆς» ἦταν ἡ ἀπάντησίς του. Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὸ πόδι μου ἦταν σχεδὸν καλὰ. Πῆγα κατ'εὐθείαν στὸν Ἀγγελίνη καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ συναγωνισθῶ μὲ τὸν νικητὴ τῶν 5000 μέτρων Ἀραουῆζο. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔφερε δυσκολίες, ἀλλὰ στὸ τέλος μοῦ ἐπέτρεψε

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Η ΠΟΛΙΤΕΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΧΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

(Συνέχεια εκ τῆς 1ης σελίδος)

νά τρέξω. Ἔτσι 8 μέρες πρὸ τῶν Παγκυπρίων συναντήθηκα μετὰ τὸ Ἀραουζο στὸ γυμναστήριον. Ἐτρέξαμε 16 στροφές τῶν 300 μέτρων, δηλαδὴ κάπου 5000 μέτρα. Ἄφησα τὸν Ἀραουζο 1½ στροφή πίσω! Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος πραγματικὸς μου ἀγὼν. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη μου μεγάλη καὶ ἀληθινὴ χαρὰ πού δοκίμασα ἀφ' ὅτου εἶμαι ἀθλητής. Ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας μου.

ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΚΑΙ...ΚΟΡΟΪΔΙΕΣ

»Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπεφασίσθη νὰ συμμετάσχω καὶ ἐγὼ στοὺς Παγκυπρίους ἀγῶνας πού θὰ ἐγένοντο στὴν Ἀμμόχωστο ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Ἦταν Ἀπρίλιος τοῦ 1933. Αἱ ἐλπίδες μου ἐστηρίζοντο ἰδίως στὰ 10 χιλιάδες μέτρα, ἐνῶ γιὰ τὰ 5000 μέτρα ἤμουν ἐπιφυλακτικὸς. Ὄταν οἱ φίλοι μου μάθανε πὼς θὰ πήγαινα γιὰ τοὺς Παγκυπρίους, ἀρχίσανε νὰ με κοροϊδεύουνε. Καὶ μοῦ λέγανε:

»—Ἀπὸ τὴ «γενειά» σου κανεὶς δὲν βγῆκε ἀθλητής. Πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ γίνης ἐσύ;

»—Θὰ γίνω καὶ θὰ τὸ δῆτε, τοὺς ἀπαντοῦσα. Τότε θὰ με φωνάζετε «κύριο Κυριακίδη»!!

»Πρὶν πάω ὅμως στὴν Ἀμμόχωστο συνήντησα μεγάλες δυσκολίες. Ἐζήτησα ἄδεια ἀπὸ τὴν «κυρία μου». Δὲν μοῦ ἔδωσε, λέγοντάς μου:

»—Εἶνε μακρὰ ἡ Ἀμμόχωστος. Ἐχομε πολὺ δουλειὰ στὸ σπίτι. Ἄν φύγης, δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ μόνος του ὁ ἄλλος ὑπηρέτης.

»Ἐγὼ ἔξω φρενῶν μόλις τὸ ἄκουσα. Πῆγα καὶ βρῆκα ἀμέσως τὸν σύντροφό μου. Τοῦ εἶπα:

»—Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν κ. Γκορὴν καὶ θὰ τοῦ ζητήσω ἄδεια. Ἄν δὲν μοῦ δώσῃ θὰ φύγω. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ δώσῃ.

»Συνήντησα τὸ πρῶτὸν τὸν «κύριο», μὰ στὸ μαγαζὶ του.

»—Θέλω πέντε μέρες ἄδεια, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ πάω στοὺς Παγκυπρίους.

»—Εἶνε τόσο ἀνάγκη; μοῦ εἶπε.

»—Θὰ πάω γιὰτὶ ἐλπίζω νὰ νικήσω.

»—Εἶνε δύσκολο, γιὰτὶ θὰ μείνῃ μόνος του ὁ ἄλλος σερβιτόρος καὶ θὰ κουράζεται.

»—Ἐπιμένω νὰ πάω, τοῦ ἀπήντησα.

»Ἔτσι μοῦ ἔδωσε 5 μέρες ἄδεια.

»Δύο μέρες ἀργότερα ξεκινήσαμε μετὰ αὐτοκίνητα ἀπὸ τὴ Λεμεσό, 18 ἀθληταὶ τοῦ Γ.Σ.Ο. γιὰ τὴν Ἀμμόχωστο. Οἱ σύντροφοί μου με κοροϊδεύανε καὶ με λέγανε ἐγωϊστή, ἐπειδὴ τοὺς ἔλεγα ὅτι θὰ νικοῦσα. Τοὺς εἶπα:

»—Θὰ τὸ δῆτε αὐριο πῶς θὰ νικήσω.

»—Φθάσαμε στὴν Ἀμμόχωστο. Γυρίζοντας στὴν πόλι εἶδαμε σὲ μιὰ βιτρίνα τὰ ἔπαθλα τῶν ἀγῶνων διὰ τοὺς νικητάς. Ἐδειξα στοὺς φίλους μου τὸ ἔπαθλο τῶν 5000 μέτρων καὶ τοὺς εἶπα:

»—Ἄν βοηθήσῃ ὁ Θεός, θὰ τὸ πάρω αὐτὸ αὐριο.

»Τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισαν οἱ ἀγῶνες. Πρὶν μὲν στὴν ἀφειτηρία, ὁ ἀφείτης μοῦ εἶπε τοὺς κανονισμούς. Φοροῦσα τὰ παπούτσια μου τὰ λαστιχένια. Θὰ ἔτρεχα τὰ 5000 μέτρα μαζὶ μετὰ τὸν Παπαδόπουλο. Πρὶν ξεκινήσω εἶπα στοὺς φίλους μου ἀπ' ἔξω, ὅτι ἅμα σηκώνω τὸ χέρι μου ἐπάνω, θὰ σημαίνῃ ὅτι ἔχω κουράγιο. Στὴν πρώτη στροφή, ἐπειδὴ ἐχώλαινα, ἔμεινα πίσω. Ἀπὸ τὰ 600 ὅμως μέτρα ἀρχισα νὰ προσπερνῶ, καὶ στὸ τέρμα ἤμουν πρῶτος μετὰ διαφορά 350 μέτρων ἀπὸ τὸν δεύτερο. Ὁ χρόνος μου ἦταν 17'28". Ἡ χαρὰ μου ἦταν ἀπερίγραπτη γιὰτὶ νίκησα σ' ἀγώνισια πού δὲν τὸ περίμενα...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.